

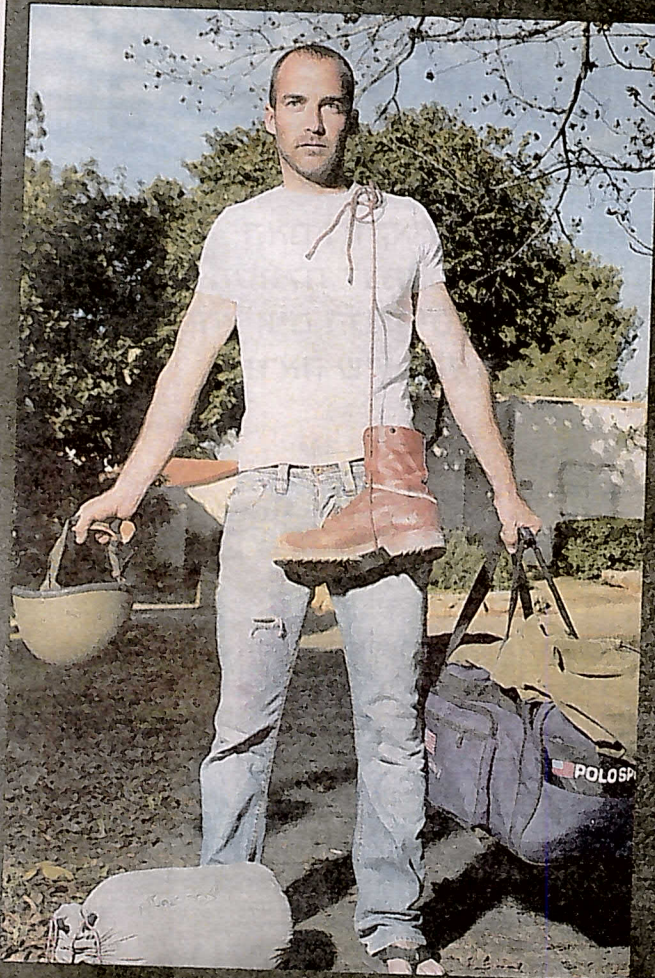
המוסף לשבת

יום שישי, כ"ז בטבת תשס"ט 23.1.2009

גם השבעת נשיא,
גם פסטיבל צבאי
סיבה מצוינת
לדאבל אפעס

צילום: דניאל גורן / קמ

אל"מ הרצי הלוי, מפקד חטיבת הצנחנים, ורס"ל יזהר אסטליין מסכמים את מבצע עופרת יצוקה, זה מראש הכוח הלוחם וזה מהבתים הנתושים בעזה

והחפ"יש

"בארון שיריתי בו חמישה כדורים תלויים בגדים של ילדה. תומר מוצא ספר שלה. היא אוהבת לגלוש באינטרנט, לרוץ ולפגוש חברות. בת 12"
יזהר אסטליין

המח"יט

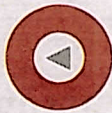
"אני מכיר את אהרון קרוב, ידעתי שהוא חזר אחרי החתונה. כשהכוח שלו ספג את מטען החבלה, הפיצוץ היה אדיר. עמדתי לא רחוק והרגשתי את גל החום בפנים"
יוסי יהושוע

סקר המוסף לשבת: נתניהו וליברמן גוזרים קופונים, ברק הזיע בשביל עוד קדנציה / סימה קדמון

אסטליין. "אתם אולי עוד לא מבינים את זה, אבל הייתם חלק ממהלך היסטורי", אומר לנו המגיד

מתקדמים לדלת, ירי פנימה, הצצה, חדר נוסף לימין, שוב ירי. "צא החוצה! יש שם מקרר עם כבל!" צועק אלי סולדנו. הכוונה ברורה: חשש למטען

שבת, 3 בינואר. מזה שבוע

מפציץ חיל האוויר בעוזה. שמועות על צו שמונה מרחפות באוויר. אני מדבר עם חברה מהמילואים בטלפון, ודי ברור שאם תהיה כניסה קרקעית של הסרירים, אנחנו נגויס.

בארות הצהריים אצל הוראים אני זורק שכלל הני ראה היום בערב יקראו לי, אולי אם יתרגלו לרעיון מעי כשיו, זה יקל עליהם את ההתמודדות מאוחר יותר. קופץ לאלונית הקרובה וקונה לי כ"ריקסט" קצת מיתרים ואיוולירבנר חבלה. תחושות דו"ה ו מהסירוגנות עולות בי. השביות של שבת לפני חורה לצבא, שהייתה חלק כלתי נפרד ממני כשירות הסדיר בין 1993 ל-1996, חזרת פתאום להציף את חלל החוזה והבטן. קוראים לי יוהר אסטליין, עוד 12 ימים אני בן 34, ואני ממש לא להוט לחגוג יומולדת בעוזה.

אני חוזר הביתה ומתחבר באינפויה לשירותי החדשות. הפגזה ארטילרית מאסיבית על עזה. מה זה אומר? ריכוך יעדים לפני כניסה קרקעית? עופר מתקשר. "זה יקרה הלילה", הוא אומר לי. בערב מתפרסמות תמונות ראשונות של הכניסה הקרקעית של יחידות הסדיר. אני מנסה להפיג את המתח שמתחיל לגאות בי, ומחליט לארוז תיק.

מוציא מדים מהארון, נעלי צבא, תותונים, גרביים... ככה לקחת? כמה זמן הולכים? אולי כדאי להסתפר. קופץ עם המכונית לאמא, ומוציא את הוראים מוראגים. בסביבות תשע וחצי זה קורה. טלפון מהצבא, הודעה מוקלטת שנשי לתת לאפי חיילי מילואים. הטלפון מוצא אותי בזמן הת ספורות, תחת יריה של אמא. שרק לא ירערו לה היריים. נפרד מהוראים בנשיקה, חיובק חוק מאבא. הראגנה בעיניהם גדולה. הארגולין גואה. בטלוויזיה מדווחים על התקלויות ראשונות של צה"ל בפאתי הרצועה. תיק ארוז. מתקשר לאחי ולכמה חברים. נפרד. לרגע

חוצה במהירות את ראשי המחשבה שאסור להיפרד, זה מביא נאחס. מעדכן את הפרופיל בפייסבוק: קיבלתי צו שמונה. טלפון לכ' שהחליטה לקחת פסק זמן מיהסינו לפני חודש וחצי. היא בוכה ואני משתרל להרגיע: זה ייגמר לפני שנסיים את האיומן.

מנסה להירדם ולא מצליח. קפה שחור חוק, שתי סיגי ריות ברצף, שירים של מלחמה בגל"צ.

ראשון, 4 בינואר. מקלחת קצרה ועולה על מדים. זורק את התיק באוטו ויוצא לדרך. אוסף את מקלף הריס"פ מצומת הרא"ה, עולים על כביש שש. בדרך מת קשר ומבטל פגישות עבורה של השבוע הקרוב. מגיעים לימ"חים. המפגש עם החברה עושה טוב ומפיג את המתח שהצטבר. התתייצבות מלאה.

תותמים על ציוה: וסט, תיק בנפח 90 ליטר, שכפ"ז, מדים, קסדה, נשק ותחמושת. פליקסיטיס מקבלים את הפי ק"ל שלהם. הכל חדש מהניילונים, וזה נוסך איוו תחושת ביטחון. "לקחי מלחמת לבנון השנייה", קוראים לזה כאן. ארוחת ערב. חמגשיות עם שניצל ושיוכה לכינוי "שניצל לח", תוצאה של המפגש בין מוצר מעובד שתומס עד מאוד לבין האוויר הקריר של יוארה, קוסקוס וירקות מבושלים. קופסה נוספת עם תפוח, סכ"ם חריפעי, פחית שתייה ורקטת קטשופ. לפני השינה מתקיימת שיחת עם המח"ט והמג"ד. שניהם מביעים ביטחון גדול בנו וכיכולותינו הם. הם מוכירים לנו שהתאמנו היטב כשי נים האחרונות במיוחד עבור רגע זה.

מקבלים הסבר על השלבים הסדורים של המבצע, והיכן בריוק נשתלב אם יודקו לנו. ממוכרים גם האיומים בגוריה: הבתים הממולכדים, מטעני הצד, המחבלים המתאברים, חמושי ההמאס, חוליות הנ"ט "תענוג", אני מסנן ביני לבין עצמי. הכל מוחשי יותר עכשיו, וכן, גם מפחד. המג"ד זורק איוו בריתה: לסיים, כדי לשתור מעט מתח בקהל. אני לא צוחק.

הולך לישון באוטו עם חרמונית ושק"ש. מקלף מצטרף אליי למושב שליד הנהג, ובמהרה שוקע בשינה עמוקה, נוחר בעוז. אני מתקשה להירדם ומאווין לריסק של חזה אלברשטיין. חושב על הבית ועל כ' אטיאט נרדם.

שני, 5 בינואר. קצת לפני שש בבוקר, עדיין חשוך, קר, פאקו כמה קר. קפה וסוגריה. מרגע שהגעתי אני מעשן המון. מלתך, מחוסר ודאות.

מתאמנים כל הזמן. יורים הרבה במטווחים, מבצעים תנועה עם הציור על הגב כדי להתרגל למשקל, סמגיע אצל חלק מהחיילים ל-40 קילו. החובשים מעבירים לנו שיעורים בעורה ראשונה. כולם מאוד רציניים וקשור בים, יותר מבאימון רגיל. בתוך המחלקה נקבעים "צמדי ברזל". בכל רגע נתון אתה חייב לדעת היכן צמד הברזל שלך. זהו עוד נסיון להתמודד עם איום חטיפת החייל. בן הווג שלי הוא רודי, איתו אבלה עוד שעות ארוכות בימים הבאים.

בצהריים שוב אוכלים "שניצל לח", בערב כריכים. מטווחי לילה ושוב תנועה מחלקתית עם הציור על הגב. עכשיו כבר אפשר לומר בוודאות, זה וין רציני המשקל הזה, וההליכה מעט מסורבלת. הקור מתסכל. מקלף ואני שוב שינים באוטו. הפעם אני לא לוקח צ'אנס, והולך לישון עם אטמי האוזניים של המטווח.

שלישי-חמישי, 6-8 בינואר. נוסע עים לצאלים. מהומת עולם. המון צבא. המון המון צבא.

יורדים ללש"ניה, אולי החלק החשוב ביותר באימון. שוב ושוב תוורים על התרגול: הגעה אל היעד, כניסה אל הבית, טיהור. בתחילה בקבוצות קטנות, חוליות, אחר כך כיתה ומחלקה, ולבסוף גם פשיטה גורדית. החיילים מתחלקים לאלו שרוצים להיכנס ולגמור עם ההמאס פעם אחת ולתמיד, ולאלו שמבקשים לשוב הביתה במהרה, שאינם ששים לקרב. איהודאות מעיב על מצב

מישהו אומר שיש לי חבילה מהבית.
 אני מתרגש. איך הם הצליחו להביא
 את זה לאל-עטאטרה? הרבה ממתקים,
 תחתונים, גרביים, סיגריות, פנס
 וציורים עם הקדשה מילדי הקיבוץ.
 איילת מ"גן דקל" כותבת: "שלום
 חייל, תחזור הביתה חי ולא מת"

יאללה, קביתתי

רס"ל יזהר אסטליין, מס' אישי 5151895, חטיבת המילואים הדרומית של הצנחנים, כותב יומן מלחמה

יזהר אסטליין • צילום: רמי זרנגר

**התיק ארוז.
 מתקשר לחברים.
 לרגע חושב
 שאסור להיפרד,
 זה מביא נאחס.
 טלפון לזו
 שהחליטה
 לקחת פסק זמן
 מיחסינו לפני
 חודש וחצי.**

ניינים הרימו כאן סוללות עפר גבוהות מסביב לטשט שגור דלו כאצטריון בלומפילד, אולי בעצם איצטריון רמת גן. הגרוד ושתי המחלקות שלנו ממשיכים עוד כמה מאות מטרים אל שכונת אל-עטאטרה, ונתפסים בבתים. אנחנו נו נשארים במגן. איתנו צנחנים בסרירי שיוורים כל העת פגזו מרגמה אל תוככי הרצועה. הרעש וההרף עצומים. כל יציאה של פגז מרעידה את האדמה.

טנקים יוצאים וחוזרים כל הזמן אל המתם. תרריך קצר, עמדות שמירה ותצפית. קר מאוד, אי אפשר לישון. מרליקים מדורה קטנה, קולות ירי ופיצוצים מתוך העיר הקרובה. ה"שבע" (כינאי למרגמות) משחררים פגזים בקצב מסחרר, לפי בקשות הכוחות בשטח. מטוקים סולחים טיי לים מעלינו. זה כבר מתחיל להרגיש כמו מלחמה. אסור לתוריד את הקרמי המעיק, החמאס כבר ניסה לטווח את האזור בפצמ"רים. גם יש כאן איום צלפים גבוה.

אנחנו מבליים במגן עד רביעי בצהריים. שגרת גבעת חלפון בועיר אנפין. החברה פתחו טסקייה: מטגנים לוף עם בצל שקטפו בדרך על בני ארגו התמושת ריק. חופרים שוחות כחול בניסיון להתמודד עם הקור. מרפרים בניילון ובקרטינים. מה קורה עם שתי המחלקות האחרות? כמה קורה בנתיב? הם ודאי נטרפים מאדגה. אני חרדי בטוח כאן, אך אין דרך להעביר את המטר.

משוחחים עם הסרירינים שגנבנו כבר לפני שבוע. הם מבקשים גרביים. אני נותן, ומוסיף גם צ'ופרים. צנחנים ילדים, חמודים, עתירי מוטיבציה, רוצים להיכנס ולחזור עם "אוניים" - להיתקל ולפגוע באויב.

אני כבר מתחיל להתרגל לרעיון שככה תיראה המלחמה שלי. הסכנה קיימת, אך נבלעת כהומור המילואימני. מנות קרב חן לחם חוקנו כאן. שונא לוף, שונא טונה מקר פסה. אני ניווח מטרס וחלבה, פה ושם כריכים שמגניעים עם ה"תספוקת". אין כבר אספקה כצ'לה: מעתה אמור תסי

דרגות". באופן מזור אני פתאום מצוי בשלווה יחסית.

ראשון-שלישי, 11-13 בינואר.
 בנזק מקפלים את המיטות ומעמיסים את הציוד על האוטובוס. לקראת צהריים נוסעים לימ"ח. משאירים שם את הרכבים הפרטיים. אחד הרס"פים אוסף מאיתנו את הפלאפונים. כמעט כולם מגניבים עוד שיהא קצרה, אחד רונה. אני מתקשר לכל ונפרד. עולים לאוטובוס ויוצאים לטשט הכינס, על גבול הרצועה.

הרב החטיבתי מצטרף לנסיעה, ומתפלל את תפילת הדרך ללוחם, או משהו כזה, במיקרופון של האוטובוס. הקהל משיב "אמן" חזק. מגיעים. שיהא אחרונה עם המג"ח, הסבר על סדר התנועה הגרודי, מרביץ בנו קצת ציונות. תחושת התעלות רוח, מחיאות כפיים. אני לא מפתח, אך ררוך מאוד. ציוד על הגב, דריכת נשק. מעכשיו מתנהלים עם כדור בקנה.

בצהריים המאוחרים מתחילים לנוע. טור ארוך של לור בשי חאקי תוצה את הגבול ומתחיל לצעוד בריונות. הים קרוב ונראה לעין. זמום בלתי פוסק של מל"ט או כלי טיס בלתי מוזהה מלמעלה. החליכה בחול לא קלה. האפור הקי רמי לוחץ על הנשמה והנשימה, התיק כבר. מזהים יציאה של קסאם לא רחוק מאיתנו.

השמש מתקרבת לים. אני מזומם בלי קול את "עיניים ורות" של רונה קינן, מנסה להתעלם מאי-הנוחות שמשדה הציוד הכבד על הגב. ביני לבין עצמי מחליט שביציאה, כשתבוא, אשיר לעצמי את "שיר אחרי מלחמה" של אריק איינשטיין, ומחייך לרגע. בדרך עוברים על פני שרידי אחד היישובים שפוגנו בכתנתקות. מסביב ריונות, פה ושם שדה, בצל, תפ"א, בטטות, גור - מסלול להכנת מרק. הירדים מחבקות את הנשק, העיניים סורקות מסביב. עוברים על פני שדה תותום. כמה מהחברה סולחים יד ושולפים ארום מתוק. אין נפש חיה מסביב, פה ושם כלב, נעירת חמור ורוקו. מגיעים למגן החטיבתי בחשיכה. ריי

הרות. לא אמרים לנו כלום. הרבה טלפונים הביתה, למש" פחה ולחברים. כולם מנסים לעודד: ארטורו הפסקת אש, סרקוזי מגיע לאזור, יש איוו יוזמה מצרית.

שישי-שבת, 9-10 בינואר. אנחנו מחזירים את השכפ"צים הרגילים ומקבלים במקומם שכ" פ"צים קרמיים. האם זה רמו לבאות?

ערב. שבת שלום, "שניצל לח". הגעגוע הביתה מתחדר. אני מוטרד מהגוז הכלכלי לעסק. יש לי פגי שות קריטיות שאני חושש שאצטרך לבטל. בשבת אבא והאחים מגיעים. אני פוגש אותם בש"ג. עושים על האש. בשר משוכה, אבל אין לי תיאבון. עופר ומקלף מצטרפים אלינו. אבא נראה מודאג. הם מביאים המון אוכל ודברים שביקשתי, וגם עוד הפתעה: בקבוק וויטי קי בושמיל"ס. אני מתפתה לקחת לגימה קטנה, אבל עוצר. מחליט לשמור את זה לטוף המילואים. זו היתה שעה לתגוג.

יורדים שוב ללש"ביה. לאחר שעה של אימון עוצרים אותנו. גיא המ"פ מבקש מכולם להגיע ברויות לאוטובוס ובחזרה לבסיס. תחושת בהילות באוויר. והו. זה קורה. אני תנו נכנסים פנימה.

בכניס חותמים על רימוני רסס ורימוני עשן. המ"פ מגיע ואנו נאספים מולו. תרריך ופקודה. שתי מחלקות ייכנסו לשני בתים בשכונת אל-עטאטרה וחליפו את הסריריים, שיתקמו להמשך המשימות. המחלקה השלישית, זו שלי, תישאר במגן (מילה שאני שומע כאן לארשונה) החטיבתי, בפאתי השכונה.

אנחנו מקבלים אישור להתקשר הביתה ולהגיד שממחר לא נהיה זמינים. אני מתקשר לאחי, ומבקש שיר ערכ את הדורים מחר. שיישנו עוד לילה בשקט. "תשמור על עצמך", הוא אומר לי, "אני אוהב אותך". מודיע גם לכ'. הוא בלחץ. "לא להאוג", אני מבקש. "ניכנס, נעשה מה שצריך, ונצא. אנחנו יותר חוקים ומקצועיים מהם בכמה

